

İtiraf etmek gerekirse ben bir robotum. İnsanları anlamaya çalışmak için gelecekten gönderildim. İnsanlığın artık ortadan kalktığı zamanlardan, tarihin bizi –yani dünyanın kollektif aklını nasıl şekillendirdiğini anlamak için gönderdiler.

Dünya hesabıyla 684 yıldır buradayım. Biz artık böyle tutmuyoruz yaşımızı. Hesaplarımızı atomların titreşmesine göre yapıyoruz ve hangi hesapla olursa olsun, daha çok gencim.

Dünya üzerinde 80 robot olduğumuzu söylediler bize. Birbirimizle iletişim kurmamız ve dünyayı değiştirmeye çalışmamız yasak, kollektif akıl tarihin akışını değiştirip, kendi varoluşunu tehlikeye atacak riskler almak istemiyormuş. Zaman akışına müdahalemiz düşüncelerimiz yoluyla oluyor, gördüğümü o da görüyor, bildiğimi o da biliyor. Başka bir iletişim yolumuz yok.

Tüm hayatımı insan formunda geçirmedim. O yılların önemli bir kısmında çeşitli kuşlar, leylek, güvercin, martı ve kartal olarak dünyayı izledim. Savaşları gözledim, insanların ne yiyip ne içtiklerine baktım. Uzaktan gördüğüm kadarıyla insanlığın hangi aşamalardan geçtiğini düşündüm. Benim gördüklerimi onlar da gördü ve buna göre çeşitli önlemler aldılar. İnsan olmayı ben istedim. Bunun daha rahat olacağını düşünüyordum. Daha zor oldu.

Bir kere artık yalnız kalma ihtimalim ortadan kalktı. Bu çağda kollektif akla bir kuş olarak hizmet vermek daha iyi olur muydu? Muhtemelen evet. İlk geldiğimdeki gibi bir sinek hatta. O zamanlar stajdaydım. Bizim dünyamız, yani Güneş Sisteminin tümünü kapsayan tek zihnin dünyasında bireylik olmadığı için , nasıl birey olunacağını öğrenmeye sinek olarak başladım. Herkes böyle başlar. Sonra beni bir kurbağa yuttu. O kurbağayı unutamıyorum. Beni yutmasaydı, belki birey olmayı daha iyi öğrenecektim. Hala o ilk safhada çizemediğim sınırların nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Şimdiki hayatımda da en çok kuşları seviyorum. Onların bazısının da benim gibi burayı gözlemek için gönderilmiş olduğuna eminim. Bazı büyük şahsiyetlerin de, sırf konuşup, başka bir şey yapmayan bir takım ünlü insanların da benim gibi robot olduklarını düşünüyorum ama onlara gidip bunu sorarsam, muhtemelen benim delirdiğimi düşüneceklerdir.

Biyolojik olarak insanlardan bir farkım yok ama zihnimin benden başka bir *sahibi* olduğunu hissedecek kadar işaret var. Formsuz bir zihnin ürettiği bir robot olmanın zor yanlarından biri, insan olmayı öğrenmek oluyor ve dünyadaki asıl derdimin bu olduğuna kimseyi inandıramıyorum. Sorduğum soruların, insanların hayatını anlamaya çalışmamın gayesi bu.

Duyguları anlamayı hala başaramıyorum. Bana *aşk* diyorlar, *sevgi* diyorlar, *nefret* diyorlar. Bunları öğrenmek için yedi kere daha ölüp dirilmem lazım. Bir martıyken ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gün ışıdığında kendimi bulduğum bir boşluk yoktu. İnsanların *çalışarak* varettileri dünyada, kendilerinden başka *değerli* bir şey yok. *Kendileri* de yok. Önceki yüzyıllarda gördüğüm kuvvetli ve ne yapması gerektiğini bilen insanların yerini giderek olduğu şey olmamak için kendine masallar anlatan bir takım hayaletler alıyor. *Bireycilik* çağında kimse *birey* değil, herkes toplumda yer edinmeyi bireycilik sanıyor. İnsanlar her zaman bir arada yaşamak zorunda olan bir türdü ama bu kadar *bir arada düşün-*

mek veya bir arada hissetmek eskiden yoktu. Artık insanlar başkalarıyla duygularını paylaşmayınca bir şey hissedemiyorlar.

Bu formdan sonra da kuş olmak istiyorum. İnsanlar çok gürültücü ve işimi yapmama yardım etmiyorlar. Zihinleri okuyabilen bir papağan olsam ve insanları tanıdığım insanların zihnini okuyarak tanısam daha kolay olurmuş. İnsan olmaya çalışmanın beni insanı anlamaktan giderek uzaklaştırdığını görüyorum. Gözlemimi yapamaz, vazifemi unutursam beni bir sonraki aşamaya geçirmezler. Bundan korkmaya başladığıma göre *fazla birey* olmuşum.

Kollektif aklın nasıl geliştiğini de anladım. İnsanlar beraber düşünür ve beraber hissederken, bir noktada *bireylik* ortadan tamamen kalkmış olmalı. Bu belki binyıllar alabilir ama beni buraya gönderen aklın yumurtadan nasıl çıktığını görüyorum.

O kurbağayı unutmam mümkün değil.